

Phản Tướng Nguyễn hữu Hạnh qua đời!

Lỗi trí Thâm Viết cho tháng tư thứ 46 gầy sủng

**Tôi hỏi tên cai tù về số phận những kẻ làm “ăng ten” cho hắn sẽ ra sao.Hắn nói:”Các anh với nhau mà còn phản bội nhau,thì làm sao tôi tin được họ trung thành với chúng tôi?!.Những người này sẽ về sau các anh..”*

(Trại

Phong Quang Lào Cai 1978)

“Chuẩn Tướng Việt

Nam Cộng Hòa (VNCH) Nguyễn hữu Hạnh, người từng là phụ tá Tổng Tham Mưu Trưởng Quân Lực VNCH, đang sống những năm tháng cuối đời tại một căn nhà tuềnh toàng trong khu nghĩa trang ở tỉnh Tiền Giang, cùng với người vợ sau, nhỏ hơn ông 33 tuổi, trước đây làm nghề bán vé số.

Không chỉ là Tướng VNCH, ông Hạnh, năm nay 95 tuổi, còn là **“cơ sở nội tuyến của Ban Bình Vận Trung Ương Cục Miền Nam”** của Cộng Sản.Trong ngày 30 tháng tư, 1975, ông từng ra lệnh cho sĩ quan, binh sĩ án binh bất động, thuyết phục Tổng Thống Dương văn Minh kêu gọi binh sĩ buông súng đầu hàng..”

Đó là phần đầu của bài “Tướng Nguyễn hữu Hạnh đang sống trong nghĩa trang” đăng trên trang nhất của báo Người Việt ngày Thứ Sáu 07 tháng 12/ 2018. Trong suốt bài phóng sự dài của ký giả Nhật Bình/Người Việt còn có vài “đoạn khúc” như sau: *“Ông Tướng nên vợ, nên chồng với bà bán vé số”* hoặc: *“”Gần cuối đời sống ở nghĩa trang”*

Phản kết luận:

” Ở trong căn nhà nhỏ xíu, xung quanh toàn mồ mả này. Trước đây từng là một vị Tướng VNCH quyền uy, một nhân vật quan trọng trong biến cố 30 tháng tư 1975, khiến miền Nam rơi vào tay Cộng Sản..”...(Báo Người Việt)

Hậu quả

*- Đ/U “đầu hàng” tên Đức có biệt danh là FM đầu bạc, nằm cạnh tôi không thấy dậy nữa!! Anh vĩnh viễn ngủ vùi ở rừng Yên Bái vào một buổi sáng đầy sương mù âm u. Khi liệm anh, mọi người chột thấy ở trong túi áo của anh có hai lát bí và cái đầu gà toi đen thui chưa kịp ăn. Cũng may, cái đầu gà toi và hai lát bí này, cuối cùng được thay cho bát cơm và quả trứng tienn anh...

Trước đó,những năm tháng:

*“Chém tre,chặt gỗ trên ngàn,
Hữu thân, hữu khổ phản nàn cùng ai.”*

Bạn bè luôn nghe anh lầm bầm: *“Đầu hàng.. đầu hàng.. đồ chó.. đ..”*.
Tưởng rằng tuân lệnh cấp chỉ huy buông súng ,không đánh nữa là:

“Xin trả lại đây, bỏ lại đây, thép gai dặng với lũy hào sâu, lỗ châu mai với những địa lôi...”

Đề: “

Rồi anh sẽ dựng căn nhà xưa,rồi anh sẽ đón cha,mẹ về..Ta làm lại từ đầu..”

Ai ngờ:

*“tùng tùng trống đánh ngũ liên.
Bước chân xuống thuyền,nước mắt như mưa...”*

Một tháng trước Đ/U Kha chết vì nọc rắn độc khi anh vội vàng, chân không đạp chặn một con rắn. Nọc độc chạy loạn trong người anh, khi lên cổ, lên mặt, khi xuống chân, khi ở tay.
Đúng 49 ngày sau, anh qua đời !!..

Đ/U Danh bị cai tù đập chết ở trong rừng vì mỗi khi hát bài “*như có bác Hồ trong ngày vui đại thắng*” .
Thay vì vỗ hai tay thì anh lại vỗ hai chân...

Trung Tá Hùng vác cây đổ giốc đời, trời mưa, trượt chân, lăn tròn, cây đè ngang cổ. Khi đứng dậy, giữa rừng già, trong mưa mù, dơ hai tay lên trời gào lớn: “**Phật đâu? Chúa đâu? Sao tôi khổ thế này?!!**”

Bây giờ lại đến hai người bạn thân thiết cùng đơn vị với anh xưa kia đã chết thê thảm vì chấp nhận ăn một bụng trái cây rừng theo quyết định hên, xui..

Tên trưởng trại để hai xác chết nằm trên hai cái chõng tre, hấn cao giọng:

- Hai anh này đã không chấp hành nội quy là không được cải thiện... Nhưng vì trong quá trình cải tạo lao động tốt.. Tôi nhân danh Đảng và Nhà Nước cho hai anh được phục hồi quyền công dân!!

Trước đó ít ngày, ở Sài Gòn Tướng Nguyễn hữu Hạnh nhận bằng khen thưởng lập công chiến thắng 30/4/1975 và đi bầu quốc hội mới..

Đ/U Đức chết, phần chính là sự **suy sụp tinh thần** vì hàng ngày phải chứng kiến những cái chết thê thảm của những chiến hữu của anh ở nơi rừng thiêng, nước độc này, mà hậu quả chính là vì tuân lệnh cấp chỉ huy “Buông súng đầu hàng..”

Bốn mươi ba năm đã qua, ở cái tuổi chập chờn bát thập này, nói như ông tài tử cowboy Clint Eastwood “My Twilight years” tôi đang cố tránh né hồi tưởng. Cát kỹ trong một cái hộp đậy kín chứa những năm, tháng chinh chiến điêu linh. Những năm tháng tù đầy biệt xứ. Những năm tháng vật lộn mưu sinh nơi xứ người, Nhất là những Sài Gòn xa xưa áp đầy kỷ niệm. .: “Những giọt mưa sa, hôn mềm trên má. . Uống ly chanh ngọt, hôn môi em mềm. . Anh sẽ ra đi về miền cát trắng. Nơi đó quê hương mịt mù khói súng..”

Thế nhưng hôm nay, hình ảnh “Phản Tướng Nguyễn hữu Hạnh”. Xuất hiện trên một tờ nhật báo xuất bản hàng ngày ở giữa thủ đô của người Việt Ty Nạn Cộng Sản. Khơi dậy những niềm đau đã ngủ yên của tôi, của các chiến hữu tôi và của cả niềm Nam thanh bình yêu dấu năm xưa!

Nguyễn hữu Hạnh hay Kissinger đều là **những tên tội đồ** của 23 triệu người Việt miền Nam thống khổ vì mất nước. Tội đồ của xác người phủ kín biển Đông sau ngày 30/4. 1975 và, hiện tại, tội đồ của hơn ba triệu người Việt đang phải sống lưu vong trên trái đất này! Dù có lấy hết nước biển Đông làm mực. Lấy hết lá rừng làm giấy cũng không ghi hết những hệ lụy đau thương, ai oán do hai tên tội đồ này gây ra!

Nguyễn hữu Hạnh 95 tuổi, trong bộ đồ ngủ mỏng manh, đã phải trả giá, sống chập chờn bên cạnh những cái mả chôn người chết cũ kỹ từ thời xa xưa. Thời đó, ông không bao giờ biết tới. Vì còn đang oai vệ trong bộ quân phục VNCH. Kissinger cũng đang ở tuổi chập choạng le lói. Đôi lần lên tiếng hối hận vì đã “xóa sổ một quốc gia một cách dã man, tàn nhẫn!!” ..

Chết chưa hẳn là hết... Âm vang, ai oán do hậu quả mình gây ra để lại cho những người bị mình bách hại đã qua đời... Những người đang còn sống với những lời nguyện rửa muôn đời không dứt...

Viết ở Thủ Đô của NVTNCS

